

My Death

Tejo Moerings

Uitgever: Tejo Moerings-Publish@rt
tekst © Tejo Moerings

Disclaimer

Alle rechten waaronder alle intellectuele eigendomsrechten op alle inhoudelijke informatie en het beeldmateriaal in dit boek blijven te allen tijde voorbehouden aan mij. Gebruik hiervan is niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van mij.

Inleiding

Het verloop van een ziekte, kanker in de derde fase. In augustus 2012 voelde ik me steeds slechter worden. Na bezoek aan de huisarts begon een stroomversnelling aan gebeurtenissen, onderzoeken, bestralingen en uiteindelijk de operaties en interventies die een fase van hospitalisering inluide...

In de loop van 2013 bleek echter dat ik ondanks de prognoses herstellende was. In zekere zin werd juist hierdoor mijn leven op z'n kop gezet. Ik had me verzoend met de dood, alle voorbereidingen voor het afscheid rond en de koffer stond gepakt als het ware om de lijn van gene zijde over te steken.

De letters, woorden, regels en alinea's in dit boek getuigen van een worsteling met het leven vanaf het begin tot publicatie van de tekst nu. Een worsteling vergelijkbaar met de Sturm und Drang periode die nog niet zo lang geleden afgesloten is met de dood van mijn geliefde echtgenote en muze, maar juist het tegenovergestelde inhield. Namelijk de wil om alles uit het leven te halen wat er in zat. Een heel leven van strijd? Jazeker...

Thans caramboleer ik tussen de wil om door te gaan, opnieuw alles eruit te halen en de drang om mijn leven uit handen te geven aan de dood zonder de moed te hebben er zelf een eind aan te maken.

Ik ben geboren in Rotterdam 1952 als enig kind in een milieu van ondernemende mensen, al jong vastbesloten om kunstenaar te worden en daarmee wereldberoemd te zijn. Tijdens mijn werkzame leven echter, was de luwte van het kunstenaarsbestaan mij liever dan de schijnwerpers. Ik ben zo'n kunstenaar die zelfs op prijsuitreikingen ter zijner ere niet op komt dagen en de volgende dag de prijs uit handen van de jury voorzitter krijgt. Rustig, een kopje koffie, een handdruk en dat is het dan. Nochtans kreeg ik juist daardoor een aura van de mystieke artiest, om niet te zeggen de reputatie mysterieus te zijn.

Enfin, u heeft het boek in handen, leest u maar.

Voor Johanna (Coby) 16-7-1956 ~ 27-8-2011

HET BEGIN...

12/9/2012

Heb m'n colonoscopie gehad en er is een verdikking in de dikke darm net boven de endeldarm geconstateerd. Het is niet van vandaag of gisteren en er zit een dikke plak bloederige ontsteking bij. Raadselachtig genoeg heb ik geen gevoel daar. Ik heb natuurlijk moeite met schijten, hele kleine beetjes per keer. Ik eet goed dus moet er steeds iets achterblijven, Tijdens de darmspoeling kwamen er liters uit, dus m'n maag functioneert nog. Voel ook telkens aandrang maar dan komt er niets.

Update 22/9

De laatste dagen verlies ik eetlust. Voel ik me behoorlijk wankel. Ben bij het UWV geweest die wilde kijken of ik nog in staat ben vrijwilligerswerk te doen. Eerst aanstaande maandag afwachten. Dan maak ik mijn opwachting bij de chirurg die de uitslag heeft en de voortgang met me gaat bespreken. Ik hou rekening met het ergste. Ik ga in ieder geval niet met elke behandeling akkoord. Een chemotherapie wijs ik sowieso af. Het zal er op neer komen dat ik een stoma krijg, wellicht een stukje weggesneden gaat worden en dat ik er rekening mee hou dat de uitzaaiingen al plaats gevonden hebben. Dan moet ik echt weg hier, een aanleunwoning zoeken in Rotterdam, dicht bij de kids en bij jou. Hoop dat ik mobiel blijf. Dan maak ik mijn rekening op, verdeel de boel zoveel mogelijk en begin ik zachtjesaan mijn einde voor te bereiden. Ik heb gelukkig geen cent meer te maken. Alles is opgestookt wat ik nog had. Als er al bonje komt, gaat het hoofdzakelijk om wie de Jaguar krijgt of om een paar rottingetjes die er nog zijn. Ja, het is armoe troef geworden. Alle hoop vervlogen. Had nog zoveel plannen. Een textieldrukkerij opzetten, de grafische kant benadrukken zeg maar. De webshop inrichten samen met dochters Ursula en wellicht Angela op afstand. Het zal voor hen moeilijk worden, ze hebben allebei een gevecht te leveren. Angela haar erfenis van twee jaar samenwonen en Ursula die helemaal in de knoei is gekomen. Die vechten zich er wel uit, daar ben ik niet bang voor, maar het is dubbel triest dat ze ook nog eens hun vaders nalatenschap moeten gaan regelen.

Hoe lang het duurt? Ik weet het niet. Het kan ook alleszins meevallen, maar die hoop koester ik niet.

Update 23/9

Pijn op de vreemdste plekken. Nu in mijn mondholte eerder in mijn rechter schouderblad met uitstraling naar mijn arm. Vannacht weer een hypo-achtige aanval van rillingen en koud zweet. Het is koud, het regent. Zou het aan gelegen kunnen hebben. Morgen weet ik meer, maar heb totaal geen gevoel erbij. Geen spanning en eigenlijk ook niet nieuwsgierig naar. De laatste twee dagen heb ik een trieste bui. Kijk naar jouw foto en je glimlach. Dat beurt weer wat op. Heb een mailtje gestuurd naar Humanitas voor een aanleunwoning in R'dam Delfshaven. kijkt uit over de rivier en ik hou dan ook mijn toeslagen die wel nodig zullen zijn. En met Dijkzigt om de hoek. Ik sterf niet in armoede, zoveel rotzooi nog om me heen. De schilderijen die behoorlijk aan waarde vertegenwoordigen als ze goed in de markt worden gezet, een dure auto, al mijn boeken... al zullen die minder waard zijn dan toen ik ze kocht. Helaas geen cent meer op de bankrekeningen. Dat is minder:) Maar ja, geld hadden we nooit, maar spullen wel. Dit zat er al tijden in. Verbaas me nog steeds dat ik nog leef met al dat opgehoopte gif in mijn lichaam. De rommel die ik gesnoven heb, de liters alcohol die erin gegaan zijn, de ziektes die ik opgelopen heb in de tropen en dan nog die diabetes, de hoge bloeddruk, mijn longen die nooit goed hebben gefunctioneerd, al die medicatie, antibiotica. Ach, de geest was sterk en een groot lichaam deed de rest hahaha.

Dubbele rouw zei iemand me laatst. Jouw overlijden en de sluiting van het atelier. Het doet me de das om kennelijk. Ik zit er niet mee. We zullen zien. Voor hetzelfde geld overleef ik het allemaal nog ook! Alleen... je blijft me roepen, heel in de verte, maar ik hoor steeds je stem. alsof ik in goede tijden, als jij beneden zat te kijken naar GTST of zo, je me riep voor de koffie. Of je laatste telefoontje, die nacht dat ik toch naar huis was gegaan omdat er geen bed voor me was in Dijkzigt. Dat ik moest komen want je lag immers beneden op bed. Die vreselijke dagen in het ziekenhuis.

Update 24/9

Uitslag colonoscopie... er zit een gigantische tumor met metastasen in de

bocht van de dikke darm en de endeldarm. Het sluit op een centimeter na de dikke darm af. Eromheen zit een verdikt gebied van circa vijf centimeter. Het is nog niet duidelijk of er al uitzaaiingen zijn. Vandaag zijn er longfoto's gemaakt en morgen of overmorgen hoor ik of er sprake is van longontsteking, want ik heb een slechte zuurstofdoorbloeding of zo. Woensdag 25/9 krijg ik een MRI en donderdag een CT scan. Rond 5 oktober weten we meer. Het zit er natuurlijk al langer dan 5 jaar, dus mijn tijd had ook gekomen als jij nog geleefd had. Op de een of andere manier heb ik er vrede mee dat jij niet de langstlevende bent. Je had het gered, dat weet ik wel, maar het verdriet blijft je bespaard. Erger is het voor de meiden die nu op hun eentje verder moeten. Hun eenzaamheid was al groot en wordt nu alleen maar groter. Dit hebben ze niet verdiend, maar je hebt het niet voor het kiezen met een lichaam zo delicaat dat het ondanks alles nog doorleeft zelfs met een lichaamsvreemd gezwel. Moet nu snel gaan verhuizen naar een zorglocatie, zo dicht mogelijk bij jou en de kinderen. Dat ga ik als prioriteit opgeven.

Het zou elke dag weleens de laatste kunnen zijn. Aanstaande vrijdag krijg ik dan wel de uitslag van de onderzoeksresultaten, maar ik voel mijn lichaam en die geeft kwade signalen af. Al twee keer een duidelijke aanval van ademnood met een vreselijke pijn in m'n rug, alsof mijn longen ertegenaan geplakt zitten. Op de een of andere manier gingen ze over, zonder dat ik weet hoe...

Ik slik nu sinds zaterdagochtend geen pijnstillers meer in de vorm van ibuprofen. Niet nodig, want er is geen pijn meer, maar een soort weëig gevoel van ongemak. Daarbij heb ik een hoge pijndrempel vanwege de constante pijn in mijn benen. Komt door een rugbeschadiging waarmee ik alweer een jaar of 12 rondhobbel.

Op internet heb ik een paar 'waarheden' opgesnord rond het sterven. Waarheden die ik onderschrijf.

De dood is het verlaten van de aarde, misschien voor even.

De dood is als het uitdoen van een jas. Mijn lichaam verbergt mijn ware ik. Ik ben niet mijn lichaam, ik ben vrij.

De dood brengt je bij je ware zelf, je ziel of etherisch lichaam dat een hogere trilling heeft dan je aardse lichaam.

De dood brengt je thuis.

De dood is de overgang naar een andere dimensie/wereld.

De dood laat het leven doorgaan.

De dood is een illusie, er bestaat alleen leven in vele vormen.

De dood is een vorm van verandering.

De dood komt altijd op de juiste tijd. Daarom blijft de één leven en gaat de ander dood na/door dezelfde gebeurtenis.

(bron: <http://overdedood.nl/waarheid/>)

Ik ben benieuwd of ik de dingen die ik hier doe, ook dáár doe.

Ja, er zijn metastasen gevonden in lever, beide longen en in een ruggenwervel. Er zitten ook wat 'dingetjes' in de bekkenlymfeklieren. Volgende week wordt er een PET scan gemaakt om er zeker van te zijn, omdat CT en MRI niet helemaal de boel kunnen detecteren. ik heb de echo's gezien en het ziet er nog erger uit dan op de foto. Het hele gebied van de endeldarm is aangetast. Gelukkig is het lymfegebied nog 'gezond' dus een operatie kan worden uitgevoerd. Maar ja, de metastases geven geen gunstig beeld. Na de PET scan weten we meer. De levensverlengende behandeling kan tot twee jaar toevoegen is me al gezegd, maar betekent heel veel chemo's en opnieuw onderzoeken.

Ik zal nog even in onzekerheid blijven aangaande de behandelingen, maar heb zekerheid omtrent de uitzaaiingen. De tumor is overigens van een snelgroeiende soort, dus daar zal nog wel wat aan moeten gebeuren. Volgens de chirurg is daar een nieuwe methode voor. Ik moet dan wel naar Vlissingen, ook voor de PET scan overigens.

Sinds de dood van Coby, augustus verleden jaar en dan een paar maanden later had ik het onbestemde gevoel dat ik haar niet lang zou overleven. Ik heb nog steeds een gevoel dat ik niet verklaren kan. De wereld om mij heen is anders geworden, er zijn dingen bij gekomen die te maken hebben met geestelijke verdieping, een weten dat nogmaals niet te verklaren is. Als amateur mathematicus (ik heb ooit wiskunde gehad) hou ik me bezig met allerlei cyclische berekeningen - zoals de reeks van Fibonacci of de transcendente getallen wat we tegenwoordig kennen als de constante van Lionville - in de kunst en mijn leven... Door het te berekenen kom je uit op cycli van afgepaste maanden, dagen en jaren en in mijn geval kwam ik erachter dat er een nieuwe cyclus was gestart precies op de dag van Coby's begrafenis 30 augustus. De wereld begon er

donkerder uit te zien, alles werd zwaarder aangezet, de geuren steeds doordringender. Heb die gevoelens vervolgens met Klaske gedeeld als mijn spiritueel kompas omdat ik vermoedde niet de enige te zijn met zulke verwarrende sentimenten of gevoelens.

Kortom het werd een weten in plaats van een vermoeden. Nu is gebleken dat mijn lichaam wordt opgevreten, er weinig kans bestaat op genezing omdat, zoals je treffend formuleert er geen adequaat medicijn of behandeling is die de groei kan stoppen. En dat al voor meer dan 5 jaar, zelfs langer is de bedenking. Fnuikend is dat ik nu pas de wetenschappelijke erkenning krijg voor mijn weten op terreinen als kunst en cultuurfilosofie en al die jaren een beetje in de marge verdween. Maar desondanks mag ik blij zijn die erkenning nog tijdens mijn leven te hebben gekregen. Ik heb de nominatie voor het baantje van buitengewoon hoogleraar natuurlijk meteen ingetrokken. Nee, Nederland zou dit nimmer doen, die stelt alleen maar ambtenaren aan wiens voorvaders in de Napoleontische tijd onberispelijk voor de Franse overheersing waren. Klinkt als een conspiracy, maar als je jezelf erin verdiept, kom je vreemde zaken tegen. Although een van mijn voorvaders als generaal aan de Berezina is gestorven voor Bonapartes vaderland, kom ik sowieso niet in aanmerking vanwege de onverkwikkelijkheden die er aan voorafgegaan zijn. Die voorvader was een afvallige, een renegaat. Iets dat trouwens als een rode draad door onze hele stamboom kronkelt haha. Wat wel lullig is dat er veel artsen in onze stamboom rondzwerven, dat zij geen remedie tegen die nare ziekte konden vinden komt waarschijnlijk dat kanker in die dagen niet als zodanig herkend werd.

Enfin, het weten... dat gevoel raakte ik niet kwijt het afgelopen jaar. Ik heb je de metafoor weleens meegegeven dat ik mezelf op een smalle richel tegenkwam, angstig voor de kolkende diepte en de gigantische onweersbui die maar naderbij kwam. Riep bij velen trouwens de gedachte op dat ik zelfmoord wilde plegen. Niets van dat alles, daar heb ik nooit een seconde aan gedacht. Het is en was het einde wat naderbij kwam en ik wist niet hoe en wat. Nu ik het weet, ben ik die angst alweer voorbij. Berusting is het woord niet, maar een aanvaarding mag je het noemen.

10-10-12 Een lange reis naar Vlissingen met Angela voor de second opinion in het Admiraal de Ruyter Ziekenhuis daar... Vier scans in de PET scan. De 18e krijg ik daarvan de update. Dan is het vier weken alweer dat de gruwelijke waarheid bekend is. Na een paar slapeloze nachten was ik behoorlijk energiek en heb de 'liggingen' uiteindelijk over me heen laten komen. De minuten duurde jaren en de uren eeuwen. Je kunt niets anders dan wat voor je uitkijken en de seconden tellen op het laatst. Er zijn zoveel beelden verzameld dat er volgens mij een lange documentaire van gemaakt kan worden.

Gelukkig waren het schattige mensen daar. Maar blij dat we weer op huis aan konden gaan. De onderzoeken zijn voorbij. Er is geen andere mogelijkheid meer om de ramp die zich aan het voltrekken is in mijn lichaam verder te onderzoeken. De tumor is te vergelijken met een fragmentatiebom, en heeft zijn zaadjes in bijna al mijn organen en weefsel geplant. Straks blijft er weinig over dan pijnbestrijding en er het beste van maken. Hoe lang het duren gaat? Weken, maanden, dat weet alleen Joost.

Al met al hebben we een mooie rit gehad met soms snelheden van 190 km per uur in een superieure auto door de mooiste gebieden die onze eilanden te bieden hebben. Het zal een van mijn laatste reizen zijn helaas. Als er volgende week begonnen wordt met een pijnbehandeling is het uit met het feest.

11-10-12 Stikdonkere nacht en heb geprobeerd om toch nog een wandeling te maken maar de drukte van gisteren maakt dat ik nauwelijks adem krijg. Zit nu te luisteren naar Bruckner, Anton - Symfonie nr.4 'Romantische' - BBC Symphony Orchestra op Radio 4 en als die voorbij is ga ik weer proberen te slapen na een hazenslaapje eerder op de avond.

Diep tragisch dat ik de helft van mijn gezin niet meer zie, geen taal noch teken mag ontvangen. Ik heb daar mee te leven. Waarschijnlijk heeft het een reden, die ik overigens nog niet ken.

De pijn begint door te zetten sinds gisteravond. Een ijzeren band zit rond mijn middenrif, het is nog draaglijk en een beetje te bestrijden met lichte pijnstillers. Voor me staat een doosje met behoorlijk zwaardere middelen, maar voorlopig wil daar nog niet aan. Ik ben al twee dagen niet 'af

geweest, dus de afvalproductie gaat nu naar een fase dat er geen afbraak meer plaatsvindt. Nochtans eet ik nog redelijk. Mentaal ben ik klaar met de verwerking denk ik. Ik heb er vrede mee.

Vanmiddag laat een telefoontje van dr. Van Heul uit Dirksland. Na bestudering van de PET scans zijn er geen uitzaaiingen gevonden in de organen. Niet in de longen, niet in de lever, de nieren of elders. Organen zijn dus schoon op wat vlekjes na die in elk geval geen metastasen zijn. Weliswaar zitten er in de longen wat piepkleine vlekjes, niet groter dan de punt van een naald, maar die geven nochtans geen dringend signaal. Het kan van alles zijn: beschadiging van de longblaasjes of haarzakjes door langdurig hoesten.

Dr. van Heul belde me eigenlijk omdat er een verdachte afwijking (medisch jargon voor tumor) in mijn wervelkolom is gevonden. De hoop is dat die afwijking geen kwaadaardige is. Om dat te onderzoeken is er nog een MRI scan nodig op korte termijn. De PET heeft niet kunnen vaststellen, door de complexiteit van de wervelkolom, of er een duidelijke afwijking is ja dan nee.

Aan de ene kant uiterst positief nieuws dat de vitale organen ongeschonden zijn gebleven, aan de andere kant wordt het nieuws ietwat angstaanjagender vanwege de gevonden afwijking. Immers ik loop al een jaar of 12 rond met een discopathie, ziekte aan de tussenwervelschijven en er is er al een weg. Grote kans dat de tumor afgeleide is...

Afwachten maar weer, de klok is opnieuw vooruitgezet en daar bedoel ik eigenlijk mee dat het weer langer duurt voor er echt duidelijkheid is over mijn overlevingskansen.

De dood sluipt naderbij. Voor het eerst voel ik een soort van kramp in de buurt van m'n zonnevlecht dat op een soort van angstig voorgevoel lijkt en niet meer is dan: krijg ik op tijd de losse endjes aan elkaar geknoopt? Veel laat ik niet meer achter aan materiële ballast. Maar juist de immateriële zaken als contact met kinderen en kleinkinderen baart me zorgen.

Die dood... Tsja. Ik ben er haast elk uur van de dag mee bezig. Voor het eerst sinds tijden, voel ik de eenzaamheid weer tegen me opvliegen, het

gemis van mijn lief en de uitzichtloosheid van m'n huidige bestaan. Die dood is welkom. Hoe lang het op zich laat wachten is nu de vraag. Mijn longen zijn nu nog 'schoon' maar de ervaring zegt dat ook minuscule vlekjes opeens grote gevolgen kunnen hebben. Immers, Coby is overleden aan een plotselinge groei van metastases die niet eens waren ontdekt op al haar foto's. Ik heb nog 1 MRI te ondergaan als bevestiging van wat we al weten en dan is het zaak om de boeken op te maken en zachtjes afscheid te nemen.

De dood is welkom...

Vrijdag 26 oktober

Grauwe dag in alle opzichten en koud! Het ziekenhuis is niet drukbevolkt op deze dag. De wachtkamer zit zo'n beetje vol met gedateerde leeftijden. We worden een spreekkamer ingeloodst, deze keer zonder koffie. Angela is meegegaan. De chirurg komt binnen en begint te tekenen. De scans hebben geen rare dingen aan het licht gebracht, dus er kan geopereerd worden zegt ie. Op zijn tekening wijst ie aan dat eigenlijk de hele endeldarm verwijderd gaat worden en er een bypass gemaakt wordt zodat ik normaal kan schijten en zeiken.

Effe wachten, de MRI heeft niks kunnen vinden in mijn wervelkolom zegt u? Nou ja, er zit wel iets, maar dat is te onduidelijk om te duiden als kwaadaardig of goedaardig. Het is een verdikking, dat is zeker, maar voorlopig lijkt het niet te groeien of eruit te zien als een sluipend gevaar. Ik weet genoeg. Het is kanker, maar heeft niets met de tumor in mijn darm te maken. Het staat op zichzelf en is geen uitzaaiing gebleken. Ook de plekjes in de longen lijken geen gevaar op te leveren vooralsnog. Later zal de chirurg zeggen dat plekjes als deze in ieders lijf zitten en nog niet wil zeggen dat het gevaar manifest wordt. Al met al is het een verademing te horen dat mijn lijf 'schoon' is op die twee gezwellen na. Of niet?

Oké, ik word geopereerd en nadrukkelijk wordt er gezegd dat dit geen keuze is. Linksom of rechtsom moet die tumor weg want het blokkeert de spijsvertering. Na, eigenlijk al tijdens de operatie, zal het duidelijk worden of er nog een stoma nodig is. Tussen neus en lippen door verteld de chirurg dat er natuurlijk door de microscoop gekeken wordt naar niet voor het oog zichtbare metastasen. Die zijn eigenlijk gevaarlijker dan de

zichtbare. Dan komt de ontknoping. De operatie wordt heel zwaar en ik moet eerst bestraald worden zeven dagen lang. Die bestraling vindt plaats in Vlissingen. In Vlissingen?! De bestraling duurt 1 minuut en de reis ernaartoe anderhalf uur heen en anderhalf uur terug! Zeven dagen lang pendelen tussen Hellevoert en Vlissingen, hoe verzin je het. Dichterbij huis kan in de Daniël den Hoedt maar die heeft weinig capaciteit en er staat een wachtlijst voor. Mijn toestand kan daar niet op wachten. Binnen drie weken wordt ik al geholpen en ook daarom is een keuze niet van toepassing. Het laten gaan, zoals ik me voorgenomen had, kan ik niet, want de verstopping begint overlast te veroorzaken en ik zal toch onder het mes moeten al is het maar om een stoma, een permanente dus, te kunnen plaatsen. Goed ik teken het formulier en hoop er het beste van. De chirurg wordt weggeroepen en de verpleegkundige neemt het over. Hoe is het met mijn conditie? Hoge bloeddruk oké. Dan wordt het een dubbel zo zware ingreep want betekent extra zuurstof en het risico van complicaties. Want mijn conditie moet goed zijn vanwege de ingreep. De chirurg komt weer terug. Hij vertelt me dat ik onder zware condities geopereerd word. Er zullen twee chirurgen zijn, een team anesthesisten, verpleegkundigen en het hele voorval gaat zo'n vier uur duren. Ik word volgepropt met slangetjes en zal direct naar Intensive Care gaan. Probleem kan ook zijn, merkt de chirurg op, dat mijn vetopslag in de buikholte tussen de organen zit. Aan de buitenkant heb ik geen vet (hij knijpt een beetje in mijn buik) het wordt een laparoscopische behandeling, een uiterst moderne operatie en in 5 % van de gevallen gaat het niet goed. Ik ga er van uit dat ik tot de 95% behoort. Nochtans wordt er telkens weer benadrukt dat mijn algehele constitutie van belang is voor een succesvolle behandeling. Ik denk aan mijn slechte longcapaciteit, de diabetes, kortom ik ben in slechte conditie en die zal niet veranderen in de drie weken die als overbrugging gelden. Maar ja, er is geen keuze want een verstopping geeft 'n reële kans dat de rotzooi mijn buikholte invloeit en dan zijn de rapen gaar en is de dood een welkome afleiding.

Ik denk aan Coby, niets te zien op de foto's, de scans en tot op het laatste moment was er alleen maar een litteken zichtbaar op de pancreas. Binnen twee weken na die constatering bleken de niet getraceerde longuitzaaiingen dusdanig huis te houden dat het einde verhaal was. Nee, ik heb een ander lijf. De chirurg gaf al fijntjes aan dat mijn bekken niet erg breed is, en dat het een hoop geploeter zal geven om die verdraaide

verdikking met groeitumor uit m'n lijf te peuteren. M'n organen schijnen redelijk normaal te functioneren er zijn geen 'dingen' gevonden dan alleen een schaduw in de lever die verdacht veel op een cyste lijken. Ik denk weer: zo'n arsenaal aan peperdure apparatuur en die zouden het verschil niet zien tussen een vochtblaasje en een nare kankercel? De chirurg gaat verder met een optimistische schets van zijn aanvalsplan. Hier komen nietjes, en daar komen nietjes en als die nietjes houden, hoeven we geen stoma te plaatsen. Nietjes! 't Is precisiewerk en dan komt er een doodordinair nietpistool aan te pas. Dan wordt de boel een beetje uitgerekt en aan elkaar geniet dus. Wat een spanning zal dat gaan geven. Ik begin me zorgen te maken over de nasleep. Waarom niet een doodgewone hartkwaal, iets als een dotterbehandeling en dan weer vrolijk voortgaan met het leven? Nee, hier word ik niet vrolijk van. Achter me hoor ik zacht gegriink, de Dood vast en zeker die een sadistische bui heeft. Als de operatie goed verloopt, zegt de chirurg, is mijn stoelgang weer als vanouds. Hij kon me niet beloven dat de kanker weg was, want tja, die kwaadaardige en onzichtbare zaadjes des doods kunnen nog altijd hun verwoestende werk doen. Hola, even wachten, het ging toch om een operatie om mijn stoelgang ongehinderd zijn gang te laten gaan? En mijn vriend die in de wervelkolom zit... wat daarmee aangevangen? Ik krijg steeds meer spijt van die handtekening maar bedenk me tegelijkertijd dat als er een keuze is, dit de minst kwaai is van de twee.

Ik heb vanaf nu nog twee weken van relatieve rust. woensdag over een week nog een dagdeeltje screening die eventueel kan uitlopen op afzien van ingreep vanwege belabberde conditie en de week daarna begint de bestraling al.

Daarom heb ik besloten om de hele kwestie gedurende die tijd uit m'n hoofd te zetten en werken aan de losse eindjes. Even een moratorium met de dood en proberen te leven alsof er niets aan de hand is.

Oeps even heen en weer naar Vlissingen, puffend achter oude opaatjes in van die vierkante koekblikjes met het merk van een dolgedraaid sukiyaki verkooppunt, die prompt ook naar de bestralingskliniek moesten. Het viel trouwens wel op, allemaal hoogbejaarden die op de bestralingsmachine zaten te wachten. Ik was de jongste kennelijk, want de oudere dames die de heertjes in hun laatste levensstrijd begeleiden, zaten me meewarig aan te kijken. Het kan ook zijn dat er iets met mijn